

ODA A CARDEDEU

Si del fons del meu ser que encara vibra,
pogués belles paraules arrancar,
i amb elles fer una cançó tan viva,
que ta grandesa sabés cantar.

Voldria Cardedeu, ¡oh terra meva amada!,
forjar el més bell poema que s'ha fet,
perquè és tan bonica ta contrada,
com net i pur l'aire de tot l'endret.

Al redós teu perduren de centúries,
llançant aromes, fent l'aire més sa,
infinitat de plantes i boscúries,
quina virginitat l'home desfà.

Enmig d'eixes muralles silencioses,
arrelant fort, al pobla s'ha estès,
model de viles, sens gestes glorioses,
orgull de la comarca del Vallés.

Braç i carrer tu n'ets de Barcelona,
prou que l'emblema ho porta gravat,
Jaume primer, rei bo i gran persona,
t'ho va donar en un llunyà passat.

Malmesa pels anys que mengen pedres,
obrint sos braços, beneint el conreu,
en jorns acalorats com en nits fredes,
dalt la Serreta presideix la Creu.

Mirant al lluny, sobre les serralades,
serena i majestuosa sempre es veu,
la imatge del Montseny, moltes vegades,
neta pelada o encaputxada amb neu.

I a l'altra banda mig abandonada,
la Torre del Moro, en guàrdia constant,
també d'Alcoll l'ermita es veu alçada,
i més avall, el Mogent va baixant.

Dintre del cor de la mateixa vila,
arbres i plantes per quatre cantons,
sobre l'església el campanar s'enfila,
i per esplai, el parc dels Pinetons.

De molt antic, sens fi de gent t'aclama,
perquè saben que ets terra de bon preu,
el pas dels anys no t'ha pas tret la fama,
per tot arreu coneixen Cardedeu.

Com a patrona per dar-nos bona estada,
per guiar-nos els passos rectament,
tenim la Verge Maria entronitzada,
i per l'agost la festa celebrem.

Ja sé que mil problemes aclaparen,
l'impuls del poble que mira el demà,
més també sé de braços que l'emparen,
i cors nobles amb ganes d'estimar.

De gent que lluita amb noblesa de casta,
perquè estimen la terra que els empeny,
la terra que els ha fet de bona pasta,
i els ha fet homes, catalans de seny.

Quines jornades quan pocs anys teníem !
Record en servo amb un deix de tristor,
d'aquells carrers on sense llum corríem,
jugant a cuit capvespres de tardor.

I de més grans, sageta ben llançada,
clavada a l'hora en aquells joves cors,
va fer possible una nova mainada,
fruit benaurat de fidels amors.

Recull de pensaments que m'aclaparen,
cada arbre, cada ombra és un record,
cada petjada que avantpassats deixaren,
hem de servir i gravar-la més fort.

Perquè perduri a generacions noves,
tot el que de bo l'ahir va deixar,
enaltim la Pàtria amb les bones obres,
i sobretot, sapiguem-la estimar.

Tu ets Cardedeu, desig pels de fora,
de Catalunya, per mi el millor.
Tresor amagat pel que t'ignora,
pel que t'estima: el més bell racó.

ESTEVE PERICH SALA